ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 242/85 *

I — Πραγματικά περιστατικά

1. *Οι σχετικές διατάξεις*

Οι συντάξεις αναπηρίας των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων χορηγούνται βάσει του άρθρου 78 του « κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων » (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως).

Σύμφωνα με την παράγραφο 1 της διάταξης αυτής, ο υπάλληλος « έχει δικαίωμα συντάξεως αναπηρίας, αν υποστεί μόνιμη αναπηρία, θεωρούμενη ως ολική και η οποία τον θέτει σε αδυναμία εκτελέσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε εργασία της σταδιοδρομίας του ».

Το άρθρο 78 προβλέπει δύο ρυθμίσεις που ποικίλλουν ανάλογα με την προέλευση της αναπηρίας.

Αφενός, σύμφωνα με την παράγραφο 2, εφόσον « η αναπηρία προέρχεται από ατύχημα που έχει επέλθει κατά την άσκηση ή επ' ευκαιρία της ασκήσεως των καθηκόντων, από επαγγελματική ασθένεια ή από πράξη αυτοθυσίας που έχει συντελεσθεί προς δημόσιο όφελος ή από το γεγονός ότι εξέθεσε τη ζωή του σε κίνδυνο προκειμένου να διασώσει ανθρώπινη ζωή, το ποσοστό της συντάξεως αναπηρίας καθορίζεται στο 70 % του βασικού μισθού του υπαλλήλου ».

Αφετέρου, σύμφωνα με την παράγραφο 3, αν « η αναπηρία οφείλεται σε άλλο λόγο, το ποσοστό της συντάξεως αναπηρίας ισούται με το ποσοστό της συντάξεως αρχαιότητας την οποία θα εδικαιούτο ο υπάλληλος στην ηλικία των 65 ετών, αν είχε παραμείνει σε υπηρεσία μέχρι την ηλικία αυτή ».

Προκειμένου να προσδιορίσει αν ένας υπάλληλος είναι ανίκανος να εκτελέσει τα καθήκοντά του καθώς και την προέλευση της αναπηρίας αυτής, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) οφείλει να ζητήσει τη γνώμη μιας επιτροπής αναπηρίας η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 7 του παραρτήματος II του κανονισμού, αποτελείται από τρεις ιατρούς. Ο ένας ορίζεται από το θεσμικό όργανο από το οποίο προέρχεται ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος, ο δεύτερος από τον ίδιο τον ενδιαφερόμενο και ο τρίτος με κοινή συμφωνία των δύο άλλων ιατρών.

Στην περίπτωση που ο υπάλληλος υποφέρει από ολική διαρκή αναπηρία οφειλόμενη σε ατύχημα ή επαγγελματική νόσο, το άρθρο 73, παράγραφος 2, στοιχείο β), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως προβλέπει, εξάλλου, την καταβολή στον ενδιαφερόμενο κεφαλαίου ίσου προς το οκταπλάσιο του ετησίου βασικού μισθού του.

Σε εκτέλεση του εν λόγω άρθρου 73, παράγραφος 2, στοιχείο β), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως θεσπίστηκαν οι « κα-νόνες καλύψεως των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής νόσου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ». Οι κανόνες αυτοί καθορίζουν στα άρθρα 21 και 23 τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί προκειμένου να διαπιστωθεί η ύπαρξη ατυχήματος ή νόσου επαγγελματικής προελεύσεως. Η διαδικασία αυτή προβλέπει ότι η ΑΔΑ, προτού λάβει απόφαση, ανακοινώνει στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο το σχέδιο αποφάσεως συνοδευόμενο από το πόρισμα του ή των ιατρών που έχουν υποδειχθεί από το θεσμικό όργανο. Ο υπάλληλος έχει προθεσμία 60 ημερών για να ζητήσει να συνέλθει μια ιατρική επιτροπή. Οι κανόνες που καθορίζουν τη σύνθεση της εν λόγω επιτροπής είναι ταυτόσημοι με αυτούς που εφαρμόζονται για την επιτροπή αναπηρίας.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

2. *Το ιστορικό της διαφοράς*

Ο Geist, υπάλληλος της Επιτροπής, είναι μηχανικός πολύ εξειδικευμένος στον τομέα της πυρηνικής φυσικής. Αφού εργάστηκε ορισμένο χρονικό διάστημα στα προγράμματα προωθημένης έρευνας, τοποθετήθηκε στο Κέντρο της Ispra. Ο Geist δεν δέχθηκε τη νέα αυτή τοποθέτηση επειδή έκρινε ότι υπο-απασχολείτο ή ακόμη και ότι τον είχαν αποστερήσει από κάθε πραγματικό καθήκον. Εν πάση περιπτώσει, τα προβλήματα που ανέκυψαν με τη νέα αυτή τοποθέτηση οδήγησαν τον Geist να προσφύγει κατ' επανάληψη ενώπιον του Δικαστηρίου. Κατά τον Geist, οι έριδες αυτές είχαν σοβαρές επιπτώσεις στην υγεία του, γεγονός που τον οδήγησε στο να παύσει με δική του πρωτοβουλία κάθε επαγγελματική δραστηριότητα από το 1976.

Η απουσία αυτή ώθησε την Επιτροπή στη σύγκληση το 1978 της πρώτης επιτροπής αναπηρίας για να εξετάσει αν ο Geist είχε πράγματι αναπηρία που να τον εμποδίζει να ασκεί τα καθήκοντά του. Η επιτροπή αυτή αναγνώρισε ότι ο Geist ήταν ικανός προς εργασία, αλλά παρατήρησε ότι θα ήταν ίσως ευκταίο να τοποθετηθεί σε άλλο μέρος πλην της Ispra. Οι προσπάθειες επανατοποθετήσεως δεν είχαν όμως αποτέλεσμα.

Δεδομένου ότι η απουσία του Geist παρατεινόταν, τον Ιούνιο του 1980 συνήλθε νέα επιτροπή αναπηρίας. Καθώς επιβεβαίωσε ότι ο Geist ήταν ικανός προς εργασία, η ΑΔΑ ζήτησε στις 5 Δεκεμβρίου 1980 από τον Geist να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά του. Επειδή ο Geist δεν υπήκουσε, η καταβολή των αποδοχών του ανεστάλη από την 1η Ιανουαρίου 1981 κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Παρά το γεγονός αυτό, ο Geist επέμεινε στην άρνησή του να αναλάβει εκ νέου την εργασία του και προσκόμισε κανονικώς ιατρικά πιστοποιητικά τα οποία, κατά τη γνώμη μου, δικαιολογούσαν την απουσία του. Λόγω της στάσεως αυτής, δημιουργήθηκε τρίτη επιτροπή αναπηρίας. Η εν λόγω επιτροπή έκρινε ότι τα προσκομισθέντα ιατρικά πιστοποιητικά δεν δικαιολογούσαν την απουσία του Geist από το Δεκέμβριο του 1980 έως τον Ιανουάριο του 1983, ημερομηνία κατά την οποία η επιτροπή αυτή εξέδωσε τη γνωμάτευσή της.

Ο Geist προσκόμισε νέα ιατρικά πιστοποιητικά έως τις 22 Φεβρουαρίου 1984, ημερομηνία κατά την οποία ζήτησε την πρόωρη συνταξιοδότησή του και « να τύχει της εφαρμογής του άρθρου 78 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και των αντιστοίχων διατάξεων των κανόνων καλύψεως των κινδύνων ατυχήματος και νόσου ».

Η αίτηση αυτή προκάλεσε τη δημιουργία τον Ιούνιο του 1984 τέταρτης επιτροπής αναπηρίας που είχε ως αποστολή, αφενός, να προβεί σε εκτίμηση της αναπηρίας του Geist και, αφετέρου, να αποφανθεί επί του κύρους των ιατρικών πιστοποιητικών που προσκόμισε ο Geist μετά τον Ιανουάριο του 1983.

3. *Η πορεία των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας*

Ως εκπρόσωπό του στην επιτροπή αυτή ο Geist υπέδειξε τον καθηγητή Warter, ενώ η Επιτροπή επέλεξε τον ιατρό Siddons. Σύμφωνα με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, οι δύο αυτοί ιατροί υπέδειξαν από κοινού τον καθηγητή Singer για να συμπληρωθεί η επιτροπή.

Η επιτροπή αυτή υπέβαλε το πόρισμά της στις 19 Ιουλίου 1984.

Αναγνώρισε ότι ο προσφεύγων είχε πληγεί από διαρκή αναπηρία κρινόμενη ως ολική που τον καθιστά ανίκανο για την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν με τη θέση της σταδιοδρομίας του και ότι για το λόγο αυτό ήταν υποχρεωμένος να διακόψει την εργασία του στην Επιτροπή.

Ως προς την αιτία της αναπηρίας αυτής, η επιτροπή παρέπεμψε σε χωριστό φύλλο. Στο φύλλο αυτό διευκρινίζοταν « ότι φαίνεται πως η υπερένταση στο επάγγελμά του συνέτεινε

στην αναπηρία του Geist, αλλά, δεδομένου ότι στην περίπτωσή του δεν υπάρχει ουσιαστική επίπτωση στο πρόβλημα αυτό, η επιτροπή έκρινε ότι δεν δικαιολογούνταν απάντηση στο εν λόγω ερώτημα ».

Εξάλλου, η επιτροπή διαπίστωσε ότι « τα ιατρικά πιστοποιητικά που είχαν προσκομιστεί μετά τον Ιανουάριο του 1983 ήταν έγκυρα και αποδείκνυαν την ανικανότητα προς εργασία του Geist από την 1η Ιουνίου 1983 μέχρι σήμερα ».

Στις 27 Ιουλίου 1984, η ΑΔΑ ενέκρινε βάσει των πορισμάτων αυτών τη συνταξιοδότηση του Geist και την παροχή σ' αυτόν συντάξεως λόγω αναπηρίας καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Εν προκειμένω, το ποσό της σύνταξης αυτής αντιπροσωπεύει 70 % του βασικού μισθού του Geist. Η ΑΔΑ, εξάλλου, αποκατέστησε τον Geist στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983.

Στις 20 Νοεμβρίου 1984 ο Geist υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά των δύο αυτών αποφάσεων της ΑΔΑ, η οποία απορρίφθηκε στις 29 Απριλίου 1985.

Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 5 Αυγούστου 1985.

II — Αιτήματα των διαδίκων

1. Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ της 27ης Ιουλίου 1984 περί εγκρίσεως παροχής συντάξεως στον προσφεύγοντα λόγω αναπηρίας, καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

— να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ της 27ης Ιουλίου 1984 περί αποκαταστάσεως του προσφεύγοντος στα δικαιώματά του επί των αποδοχών μόνο από 1ης Ιουνίου 1983·

— να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση που η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αντέταξε στη διοικητική ένσταση που άσκησε ο προσφεύγων στις 20 Νοεμβρίου 1984 βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, καθώς και στα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων λόγω της διαδικασίας και ιδίως τα έξοδα στεγάσεως, μετακινήσεως, διαμονής και τις αμοιβές δικηγόρου κατ' εφαρμογή του άρθρου 73, στοιχείο β), του ίδιου κανονισμού.

2. Η *καθής* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

1. *Επί του παραδεκτού*

Στο υπόμνημα αντικρούσεως, η *Επιτροπή* θεωρεί την προσφυγή παραδεκτή μόνο καθόσον αφορά την απόφαση της ΑΔΑ της 27ης Ιουλίου 1984, που κοινοποιήθηκε στις 10 Αυγούστου 1984, περί αποκαταστάσεως του προσφεύγοντος στα δικαιώματά του επί των αποδοχών από την 1η Ιουνίου 1983. Πράγματι, η άλλη απόφαση που εκδόθηκε στις 27 Ιουλίου 1984, περί συνταξιοδοτήσεως του προσφεύγοντος και εγκρίσεως της παροχής συντάξεως λόγω αναπηρίας καθοριζόμενης σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 27 Ιουλίου 1984. Συνεπώς, η ένσταση που ασκήθηκε στις 20 Νοεμβρίου 1984 κατά της αποφάσεως αυτής ήταν εκπρόθεσμη, γεγονός που συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής καθόσον αφορά την εν λόγω απόφαση.

Ο *προσφεύγων* αναφέρει στην απάντησή του μια επιστολή που απέστειλε στο διευθυντή της Ispra, από την οποία προκύπτει ότι σε ανύποπτο χρόνο ο Geist δεν είχε λάβει αντίγραφο του φύλλου που ήταν συνημμένο στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας. Μόλις στις 20 Αυγούστου 1984 ενημερώθηκε πλήρως για το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, λαμβάνοντας γνώση του εν λόγω χωριστού φύλλου και έμαθε επομένως το ακριβές περιεχόμενο της απόφασης της 27ης Ιουλίου 1984. Επομένως, η ένσταση είχε ασκηθεί εμπροθέσμως και η προσφυγή ήταν παραδεκτή στο σύνολό της.

Στην ανταπάντησή της, η *Επιτροπή* τροποποιεί τη θέση της και δέχεται ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή στο σύνολό της.

2. *Επί του πρώτου λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 23 των κανόνων καλύψεως των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής νόσου των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθόσον η σύνθεση της ιατρικής επιτροπής δεν ήταν τριμελής*

Ο *προσφεύγων* υπογραμμίζει καταρχάς ότι έστω και αν ο λόγος αυτός δεν διατυπώθηκε στην ένσταση, μπορεί εντούτοις να προβληθεί για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου. Πράγματι, από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι διάδικοι δεν δεσμεύονται από το κείμενο της διοικητικής ένστασης ως προς τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλουν ενώπιον του Δικαστηρίου εφόσον τα αιτήματα που διατυπώνουν ενώπιον αυτού δεν μεταβάλλουν ούτε το λόγο ούτε το αντικείμενο της διοικητικής ένστασης.

Αφού προέβη στην αποσαφήνιση αυτή, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο ιατρός Siddons δεν φαίνεται να συγκεντρώνει τους όρους που απαιτούνται από τη βελγική νομοθεσία για την άσκηση του ιατρικού επαγγέλματος στο Βέλγιο. Συνεπώς, ελλείψει αποδείξεων περί του αντιθέτου, ο Siddons ασκεί παρανόμως το ιατρικό επάγγελμα στο Βέλγιο και δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί ως ιατρός.

Εξάλλου, ο προσφεύγων υπογραμμίζει επίσης ότι το πιστοποιητικό που προσκόμισε ο Siddons πιστοποιεί επαρκώς ότι είναι εγγεγραμμένος στον Εθνικό Ιατρικό Σύλλογο της Μεγάλης Βρετανίας, αλλά από ημερομηνία μεταγενέστερη απ' αυτήν κατά την οποία συνήλθε η επιτροπή αναπηρίας που εξέτασε τον προσφεύγοντα, δηλαδή μόλις από τις 6 Αυγούστου 1984.

Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η επιτροπή αναπηρίας που συνήλθε στις 19 Ιουλίου 1984 είχε κακή συγκρότηση γιατί δεν αποτελείτο από τρεις ιατρούς και δεν μπόρεσε να καταλήξει σε πόρισμα έγκυρο κατά την έννοια του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Η *Επιτροπή* κρίνει καταρχάς ότι ο πρώτος λόγος είναι απαράδεκτος καθόσον δεν προεβλήθη ήδη με τη διοικητική ένσταση, αλλά για πρώτη φορά μόλις με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο.

Όσον αφορά το λόγο αυτό από άποψη ουσίας, η Επιτροπή θεωρεί ότι το ζήτημα αν οι ιατροί βρετανικής ιθαγενείας και οι ιατροί γαλλικής ιθαγενείας, που συμμετείχαν στην επιτροπή αναπηρίας, ανταποκρίνονται στους όρους που επιβάλλει η βελγική νομοθεσία ώστε να μπορούν να εγκατασταθούν στο Βέλγιο ή να προβούν εκεί στην παροχή ιατρικών υπηρεσιών ευκαιριακού χαρακτήρα, είναι εντελώς ξεχωριστό από το ζήτημα αν οι ενδιαφερόμενοι έχουν την ιδιότητα του ιατρού κατά την έννοια του άρθρου 7 του παραρτήματος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Επομένως δεν είναι κρίσιμο για τη λύση της παρούσας διαφοράς. Αφού η Επιτροπή αποσαφήνισε το σημείο αυτό, πιστεύει ότι όλοι οι υπάλληλοι τους οποίους έχει η ίδια προσλάβει πρέπει να μπορούν να ασκούν τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί χωρίς την προηγούμενη άδεια ή συγκατάθεση οποιασδήποτε αρχής του κράτους στο οποίο βρίσκεται ο τόπος υπηρεσίας τους. Κάθε αντίθετη λύση ενέχει τον κίνδυνο να τεθεί υπό αμφισβήτηση η ανεξαρτησία της Επιτροπής. Εν προκειμένω, η Επιτροπή κρίνει ότι η συμμετοχή ενός ιατρού υπαλλήλου στις εργασίες μιας επιτροπής αναπηρίας εμπίπτει στο πλαίσιο των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί.

Εξάλλου, η Επιτροπή προσκόμισε διάφορα έγγραφα, από τα οποία προκύπτει ότι ο ιατρός Siddons ήταν εγγεγραμμένος στον αγγλικό ιατρικό σύλλογο από ημερομηνία πολύ προγενέστερη αυτής της 6ης Αυγούστου 1984.

3. *Επί του δευτέρου λόγου περί του ότι το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας είναι αλυσιτελές καθόσον το εν λόγω πόρισμα δεν είναι πλήρες και στηρίζεται σε πεπλανημένες πληροφορίες που έδωσε ο Pincherle*

Πρώτον, ο *προσφεύγων* υποστηρίζει ότι το έργο που ανατέθηκε στην επιτροπή αναπηρίας ήταν ασαφές καθόσον η ΑΔΑ δεν είχε αναθέσει στην επιτροπή αναπηρίας να αποφανθεί επί της επαγγελματικής προελεύσεως της νόσου. Ο προσφεύγων δέχεται ότι δεν ζήτησε ρητώς την εφαρμογή του άρθρου 78, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά υπογραμμίζει ότι διάφορα σημεία της αιτήσεώς του περί συνταξιοδοτήσεως έδειχναν ότι αυτή ήταν η πρόθεσή του. Εν πάση περιπτώσει, λόγω της υποχρεώσεως αρωγής, που έχει η ΑΔΑ, έπρεπε να έχει ζητήσει από τον προσφεύγοντα να διευκρινίσει αν επιθυμούσε να συνταξιοδοτηθεί βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 2, ή του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Δεύτερον, ο προσφεύγων επικρίνει το ότι ο φάκελος που δόθηκε στα μέλη της επιτροπής αναπηρίας ήταν ελλιπής. Πράγματι, καταρχάς έπρεπε όλα τα ιατρικά πιστοποιητικά που είχαν συνταχθεί από το 1976 και μετά να υποβληθούν στην επιτροπή αναπηρίας, πράγμα που δεν έγινε. Αφετέρου, από τα έντεκα ιατρικά έγγραφα που συντάχθηκαν μετά τον Ιανουάριο του 1983 (ημερομηνία κατά την οποία είχε συνέλθει η προηγούμενη επιτροπή αναπηρίας), μόνο τα ιατρικά πιστοποιητικά της 7ης Ιουνίου 1983, της 24ης Αυγούστου 1983 και της 5ης Ιανουαρίου 1984 διαβιβάσθηκαν στην επιτροπή αναπηρίας. Ο προσφεύγων κρίνει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές ήταν αδύνατο για την επιτροπή αναπηρίας να αποφανθεί εγκύρως επί των λόγων της εξέλιξης της κατάστασης της ψυχικής και φυσικής υγείας του και να αναζητήσει τις πραγματικές αιτίες της αναπηρίας την οποία υπέστη.

Τρίτον, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι ο προϊστάμενος του τμήματος κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως της Γενικής Διεύθυνσης IX της Επιτροπής, Pincherle, εξετάστηκε από την επιτροπή αναπηρίας, ενώ η εν λόγω εξέταση δεν προβλέπεται ούτε από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως ούτε από κανέναν κανονισμό θεσπισθέντα κατ' εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Θεωρεί ότι η εξέταση αυτή ήταν εντελώς ασυμβίβαστη με το πλέον αυστηρό απόρρητο που πρέπει να περιβάλλει όλες τις εργασίες μιας επιτροπής αναπηρίας. Ο προσφεύγων ανησυχεί σχετικά ακόμη περισσότερο, επειδή φαίνεται ότι ο Pincherle δεν ενημέρωσε πλήρως τα μέλη της επιτροπής για τις δυνατότητες που προσφέρει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως και ειδικότερα ότι δεν ανέφερε το άρθρο 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Ο Pincherle δεν επέστησε την προσοχή των μελών της επιτροπής αναπηρίας στα οφέλη που θα αποκόμιζε ο Geist αν η αναπηρία του αποδιδόταν σε επαγγελματική προέλευση. Εξάλλου, ο προσφεύγων απορεί που ο Pincherle καθόρισε ο ίδιος, για ανεξήγητους λόγους, την 1η Ιουνίου 1983 ως ημερομηνία από την οποία ήταν ισχυρά τα ιατρικά πιστοποιητικά που κατέθεσε ο Geist και επομένως την ημερομηνία κατά την οποία αποκαταστάθηκε στις αποδοχές του.

Η *Επιτροπή*, εξάλλου, επιμένει καταρχάς στο γεγονός ότι στην αίτησή του περί συνταξιοδοτήσεως ο Geist δεν ζήτησε ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς την εφαρμογή του άρθρου 78, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η Επιτροπή υπογραμμίζει επίσης ότι ο ιατρός Warter που εκπροσώπησε τον προσφεύγοντα στην επιτροπή αναπηρίας δεν επιδίωξε να λάβει διευκρινίσεις σχετικά το έργο της επιτροπής αυτής. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή θεωρεί ότι ακόμη και αν ο ενδιαφερόμενος είχε ρητά επικαλεστεί την εφαρμογή του άρθρου 78, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεν θα ήταν υποχρεωμένη να ακολουθήσει τη γραμμή του, εφόσον δεν είχε ασκήσει καθόλου καθήκοντα από το 1976 και οι προηγούμενες επιτροπές αναπηρίας είχαν τη γνώμη ότι, από ιατρική άποψη, ο ενδιαφερόμενος ήταν ικανός να ασκήσει τα καθήκοντά του.

Δεύτερον, η Επιτροπή τονίζει ότι δεν ήταν αναγκαίο να προσκομίσει στην επιτροπή αναπηρίας τα πριν από τον Ιανουάριο 1983 ιατρικά έγγραφα, δεδομένου ότι τα έγγραφα αυτά είχαν ήδη εξεταστεί από τις προηγούμενες επιτροπές αναπηρίας. Όσον αφορά τα ιατρικά έγγραφα που ο προσφεύγων προσκόμισε μετά τις 31 Ιανουαρίου 1983, η Επιτροπή δέχεται ότι δεν συμπεριλαμβάνονταν στο φάκελο που είχε τεθεί στη διάθεση των μελών της επιτροπής αναπηρίας. Πάντως, κατά την Επιτροπή, από αυτό δεν προεκλήθη καμία ζημία στον προσφεύγοντα. Πράγματι, από τα οκτώ έγγραφα για τα οποία πρόκειται, τα έξι προέρχονταν από τον ιατρό Warter, ο οποίος ήταν επομένως σε θέση να συμπληρώσει αυτό που θεωρούσε ότι αποτελούσε κενό όσον αφορά την πληροφόρηση των άλλων μελών της επιτροπής αναπηρίας. Ο ιατρός Warter μπορούσε κατά τον ίδιο τρόπο να θέσει στη διάθεσή τους τα δύο άλλα έγγραφα ενός ολλανδού ιατρού που θεράπευε τον προσφεύγοντα. Για την Επιτροπή δεν είναι εξάλλου καθόλου βέβαιο ότι τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν ότι ο προσφεύγων ήταν προσωρινώς ανίκανος να εργασθεί κατά την περίοδο μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου και 31ης Μαΐου 1983. Οπωσδήποτε, ακόμη πιο αποφασιστικής σημασίας είναι το γεγονός ότι ο ιατρός Warter συμμετείχε στις εργασίες της Επιτροπής και δέχθηκε να υπογράψει το σχετικό πόρισμα.

Τέλος, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι ο Pincherle έτυχε ακροάσεως από τα μέλη της επιτροπής αναπηρίας. Δέχεται επίσης ότι ο υπάλληλος αυτός δήλωσε ότι « ενόψει της αρχαιότητας του Geist στην υπηρεσία, η σύνταξή του θα ήταν ίση με το 70 % του βασικού μισθού είτε καθοριζόταν βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 2, είτε βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ». Τέλος, είναι μεν αλήθεια ότι ο Pincherle δεν ανέφερε στα μέλη της επιτροπής αναπηρίας το άρθρο 73 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλ' αυτό συνέβη μόνο επειδή η ΑΔΑ θεωρούσε ότι δεν της είχε υποβληθεί αίτηση περί παροχής συντάξεως λόγω αναπηρίας οφειλόμενης σε επαγγελματική νόσο. Εν πάση περιπτώσει, η ΑΔΑ έκρινε ότι αυτή η αίτηση ήταν παράκαιρη δεδομένου ότι, από πολλά χρόνια, ο προσφεύγων ήταν μονίμως απών. Εξάλλου, ο Pincherle ανέφερε την 1η Ιουνίου 1983 ως σημείο ενάρξεως της αναπηρίας επειδή επέστησε την προσοχή των μελών της επιτροπής αναπηρίας στο δεύτερο μέρος του έργου τους που συνίστατο στην εξακρίβωση αν ο προσφεύγων μπορούσε να θεωρηθεί ότι απουσίαζε κανονικώς από την υπηρεσία του για ιατρικούς λόγους μεταξύ της 31ης Ιανουαρίου 1983 και της 19ης Ιουλίου 1984, ημερομηνίας κατά την οποία συνήλθε η επιτροπή αναπηρίας. Όμως, είναι γεγονός ότι το πρώτο ιατρικό πιστοποιητικό κατά την έννοια του άρθρου 59, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ήταν το πιστοποιητικό της 7ης Ιουνίου 1983 που καλύπτει την περίοδο από την 1η Ιουνίου 1983 έως την 31η Αυγούστου 1983.

R. Joliet
εισηγητής δικαστής